

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 125.

Fjerde Session.

38te Møde.

Mandagen d. 13. December.

(Forts.)

Ordføveren (forts.): Det er ogsaa egentlig derom, at den Strid dreier sig, som er imellem de Handlende i Kjøbenhavn, idet nemlig alle de, der ikke ere Skibsredere, og ikke ønske at forskrive hele Ladninger, ville have, at Handelen skulde være fri, nemlig uden visere Betingelser; den anden Part har den Troe, at det er bedre for Landet i det Hele, idetmindste for dem selv, at disse Betingelser sikke dem Handelen paa de transatlantiske Steder. Det er en saa vigtig Omstændighed, at jeg umulig kan finde mig i, at vi skulle indlade os paa den Slags Indskrænkninger. Man taler om „svømmende“ Ladninger; ja, det er ganske vist, at dersom vi ikke tilstede de svømmende Ladninger, hvorved forståes Ladninger, som især anløbe England for at faae Ordre der, at kunne hengaa til hvilketomhelst Sted heri Landet, der kan kaldes et Handelsmarked, og gjøre det muligt, at de af de Handlende kunne forskrives, saa gjøre vi Indgreb i Friheden. Vi bør ikke udelukke de Handlende fra at kunne slaae sig sammen for at fragte et Skib, eller paa hvad Maade, de ville, lade Varer komme, naar de blot komme directe. Det er ikke alene Handelsstanden i Almindelighed, som er tjent med denne Frihed, men ogsaa navnlig Consumenterne; thi, jo større Markedet er, jo større Tilførsel der er, desto billigere Priis paa Varerne. At den transatlantiske Handel, trods denne Indskrænkning, har været saa betydelig i alle de senere Aar, at den har tilveiebragt saa lave Priser, at Consumenterne ikke kunne faae dem billigere fra noget Sted, og at Remissionsnedsettelsen

saaledes egentlig er kommen Consumenterne tilgode, er ganske vist, men vi have ingen Sikkerhed for, at det kan vedblive, og derfor bør vi borttage saadanne Indskrænkninger. Jeg beder udtrykkeligt bemærket, og jeg skal tillade mig at godtgjøre det, at den hele Remissions- Anordning er bleven til en simpel Toldlov paa disse Varesorter. Man siger, at naar vi ikke have den Slags Papiirer, hvorom her tales, udstedt paa vedkommende Afsladningssted, kan man blive narret ved at faae Varer mindre directe, end Anordningen har gjort til Betingelse. Jeg troer ikke, at man let vil finde, at nogen Kjøbmand her vil give sig af med at gjøre dette „Falsk“, og jeg troer desuden, at det vil være umuligt for ham at tilveiebringe Papiirer, som Toldvæsenet paa nogen Maade kunde være tilfreds med, uden at de ere ægte. Han skal nemlig ikke alene producere Connossementer med Factura, men der paalægges ham endog saa, at han producerer et Afsladningsbrev med; men hvorledes et saadant Falsum skulde kunne foregaae imellem Brasilien, Havanna, Indien og Kjøbenhavn, kan jeg ikke tænke mig; jeg troer ikke, at nogen Kjøbmand vil risikere den Straf, som er forbundet med at frembringe falske Papiirer, og jeg er overbevist om, at det Hele er en reen Chimaire. Det er altsaa endnu det Samme, som var veien i Roeskilde-Stænder. Dersom Thinget ikke vil fritage den directe Tilførsel fra at have Consulatattester, saa forhindrer man Handlende i Kjøbenhavn fra at kunne kjøbe en Ladning, som maaskee er billigere, end den directe Handel for egen Regning ellers tilveiebringer, fordi ingen fremmed Kjøbmand eller Skibsredere tænker paa at forsyne sig med Consulatpas til et saa lille Marked som Kjøbenhavn, hvorhen han ikke venter at komme.